

на Тевтонский орденъ срещу Пруси ти литовский народъ. Рицари ти скоро се натъкмили на долний край на Висла, накарали съ ножъ и огнь езичници ти да станатъ християне, и нагласили въ Прусия свое си нѣмско владовиште. А около онова врѣме близу до Тевтони ти, въ Ливония, на брѣговете на Западна Двина, се натъкмили други нѣмски рицари, които съ изволение то на папа та нагласили особенъ духовно-рицарский орденъ Меченосци. Той съшто така съ оръжие направилъ християне и езичници ти Ести, Ливи и Кури. За по-сполучна борба съ съсѣди ти два та ордена, Тевтони и Меченосци, направили ближенъ съюзъ, при гресмейстера на Тевтонский Орденъ Германа Залца (въ 1237 г.). Нѣмски ти рицари обърнали завоювани ти племена на свои робие, и зели бесчовѣчно да притѣсняватъ бѣднити туземци. Нѣ само едни рицаре се заселявали въ завоюваната земя. Тамъ при рицарски ти укрѣпени сгради се явили цѣли градове, населени съ нѣмски търговци и хѣдожници, съ помощъ та на които Прусия била отпослѣ съвсѣмъ понемчена.

Ордени ти Тевтонский и Ливонский въ борба та си съ туземци ти били подкрѣпявани отъ кръстоносци ти, които непрѣстайно ишли отъ Германия и отъ други земи. Въ ония просташки врѣмена между рицаре ти станало въ обичай, за откупване на грѣхове ти си, да ходятъ на кръстоносни походи; на кърваво то истрѣбление на езичници ти тии гледали, като на една много богоугодна работа. *)

*) Запримѣръ единъ нѣмски князь станалъ кръстоносець по слѣдний поводъ:

Тюрингенский ландграфъ Конрадъ, като влизалъ еднажъ рано въ црква, въ Ерфуртъ, за да види, какъ Майнскии владика наказова едного абата за дѣто нерачилъ да плати даването, што му билъ наложилъ несправедно владика та; владика та заповѣдовалъ да биятъ абатъ тѣ по гърбъ тѣ, който билъ кървясалъ отъ бой. (Съ такъвъ начинъ владика та развързвалъ абатъ тѣ отъ църковно то отлъчение, което му било наложено за неслушание то). Конрадъ отъ това зрѣлиште се разгнѣвилъ до толкова, што-